

MARIJIN LIST

BREZMADEŽNA

Cena številki I Dinar.

Poština plačana v gotovini.

E. BALKÁNYI D. LENDAVA.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija

Pobožen mesečen list.

Vrejšje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: **Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje.** Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja l. 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skūpni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v Austrijo i na Vogrsko 25 Din., v Ameriko z Novinami i kalendarom „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare. Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga.

NAROČNIKOM I ŠIRITELOM. Zadnjo številko podajamo. Na konci leta smo že, a vnogo je takših, ki nam naročnine še neso poravnali. Dug je velki i če tudi dobimo vso naročnino, ne bomo mogli vsega poravnati. Prosimo, včinite vsi svojo dužnost! Poravnajte naročnino!

Uprava, Črensovci.

KALENDAR SRCA JEUŠOVOGA je izišeo. Uredništvo, upravništvo i tiskarna so včinoi svojo dužnost, zdaj red na tebi verni prekmurski narod. Kalendar je namenjeni tebi. Ka včiniti? Naročnik Marijinoga lista si, zato dobiš kalendar brezplačno. S tem ne vse rešeno. Maš soseda, rod, prijatela, ki nemajo Marijinoga lista. Stopiš k njim, priporočiš jim kalendar i jih nagovoriš, da si ga naročijo. — Kalendar je vekši i lepši, kak lani. Bole je obsežen i tudi bole zanimiv. Vsakši najde v njem primerno čtenje. So v njem povesti, vgange, smešniče, zanimivosti, gospodarske stvari i tudi spisi nabožne vsebine. Osvedočeni smo, da bo z njim vsakši zadovolen. — Naroča še v upravništvu „Novin,“ Črensovci i košta 8 dinarov kak lani.

V VREDNIŠTVI M. LISTA V ČRENSOVCIH se dobijo kūpiti: 1. Življenje sv. Martina pūšpeka za 1 Din. 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena kniga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v polplatno vezana z rdečov obrezov 12 Din. i v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din. 50 par 15 falatov.

VSEBINA:

Vsem prijatelom M. lista	Stran 1	Lep zgled	Stran 19
Nevtepena Devica	2	Advent	19
Jesenske misli	3	Sveta noč sv. Franciška Assiškoga	23
Cerkevno leto	5	Nesreča spametlūje	24
Ona je vendar moja Mati	8	Velki dogodki 1926. leta	24
Sv. Francišek Ksaverij	9	SveteK Kristuša Krala	28
Prava sreča	11	Zlate jagode	29
V božičnoj noči	13	Katoličani po življenji	29
Marija, — rojstvo Gospodovo	18	Glasi iz doma i sveta	31

Vsem prijatelom Marijinoga lista.

Naša vroča žela je, da bi včinoi v prihodnjem leti še vnogo več v Marijino slavo, kak dozday. Marijin list bi zavolo toga radi zboljšali. Dosegnoli bi radi, da bi ga vsakši z veseljom vzeo v roke i gda bi začno čteti, bi se njemi tak dopadno, da ga ne bi djao iz rok, dokeč ga ne bi prečteo. Mladim, starim, moškim, ženskam, deci, odraslim bi radi nagodili i podali v listi, ka bi bilo za nje. Se zna, da sami nemremo vsega znati. Zato pa je potrebno, da nam priskočite na pomoč. Tanač prosimo! Što ma kakšo miseo, ki se tiče zboljšanja „Marijinoga lista“, naj nam to miseo sporoči. Na kratko naj popiše svoje žele i jih pošle na uredništvo. Da bi bio list kem bole zanimiv i za vsakdenešnje življenje kem bole pripraven, se bo uredništvo trüdilo, da bo davalo odgovor na stavlena živlensko važna pitanja. Gotovo je vnogo takšega, ka te ali oni ne zna, pa bi rad znao. Zato naprej s pitanji. Ka komi ne jasno, naj stavi pitanje i je pošle uredništvu. Ono pa da v listi odgovor. Na te način bodo meli vsi hasek.

Z Marijinov pomočjov smo delali, v njenom imeni končavamo i z njenov pomočjov znova začnemo. V njeno slavo delamo. Pomagajte nam!

Uredništvo

„Marijin List“

Maribor, Glavni trg 7.

Nevtepena Devica.

Svetek lepote i skrivnosti je osmi december. Prekosi vse druge Marijine svetke . . . Sredi zime, kda že ne cvetlic, se spremenijo Marijini oltari v prave püngrade. Lepe, dišeče cvetlice obdajo njeno podobo. I ona, Prelepa, Prečista, Nevtepena se z milobov zgledne i njeno deviško srce zagori še bolj vroče, njena ljübezen postane še bolj goreča.

Skrivnosten je svetek nevtepenoga poprijetja. — Mi vsi smo poprijeti v grehi. Adam i Eva sta grešila, si z grehom zaslüžila kaštigo. A ta kaštiga je zadela tüdi nas, ar njeva sta bila roditela celoga človeškoga roda, i tak smo mi vsi njüna deca. Herbali smo po njima vse, tüdi greh. Ja vsi smo v grehi poprijeti i zavolo njega smo slabotni, grešni. Kak hitro zdrknemo s prave poti i kak žmetno znova vstanemo. — Marija je ostala nevtepena. Na njo poprijeti greh ne prejšeo. Boža modrost je inači odločila, ar je Marija mela postati nekaj velkoga. Bog jo je določo, da pomaga pri odrešnji sveta, štero obstoji ravno v tom, da se človeštvo reši verig poprijetoga greha i se njemi tak odprejo nebeska vrata, štera so se za njim zaprla, kda je Bog stírao Adama i Evo iz paradičoma. Ona je teda pomagala. Ali s toga ne razumlivo, da nje poprijeti greh ne rano i ne oslabo njene moči?

„Milosti puna“ — jo je pozdravo angeo, kda joj je nazvesto skrivnost včlovečenja Sina božega. Milosti puna! Marija sama se je začüdila, kda je čüla te nenavadni pozdrav. Milosti puna?! Kak je to mogoče, če pa se je mela za ponizno deklo? Angelski nebeski pozdrav: milosti puna! Kak ga je zaslüžila, če pa je doma v sirmaškoj nazeretskoj hišici? Čüdna so boža pota i nerazumliva. Ka je odtegnó kralom i vladarom, to je dao „poniznoj dekli“ Mariji. Milosti puno jo je pozdravo njegov poslanec angel. Milosti puna je i niti senca greha se je ne doteknola.

Kak veličastna je v svojoj lepoti! Ne kralice na sveti, je ne bilo i je ne bo, ki bi se dala z njov primerjati. Sijaj sunca otemne pred krasotov njenoga obličja. Celó lepota angelov daleč zaostaja za njenov lepotov. Nad vse je lepa, ar je Kralica vsega. Krona dvanajsterih zvezd obdaja njeno glavo, mesec je pod njenimi nogami.

Velike skrivnosti nemremo doumeti, a jo občüdüjemo. Mi grešniki, a ona brez madeža, brez najmenšega greha, mi slabotneži, ki den na den kaplemo v slabosti, v grehe, ki omagujemo, a ona kralica, mogočna nad vse, ki je celo šatanovo oblast strla.

Velika je ona, a mi smo mali, veličastna je, mi brezpomembni, na zlatom prestoli sedi v nebeskoj slavi, a mi blodimo v skuznoj dolini.

Obrnimo svoj pogled k njoj. Angeo jo je pozdravo, kak je ne bi pozdravljali mi. Boži Sin joj je skazūvao čast, ali nesmo dužni včiniti toga tūdi mi? Zakaj se ne bi obračali na njo z vročimi prošnjami, da nam pomaga? Pekeo je premagala i kralica je postala, kak ne bi mogla pomagati nam v stiskaj. V zburkanih časih živemo. Vnogo je križov i težav i vnogo skuz teče den na den. Brlog pregreh je postao svet. Kak strašno sliko dobimo, če si predoči, ka se vse godi. Proti nebi kriči hūdobija sveta. Marija, pomagaj! — moramo klicati v toj stiski. Šatan hodi po sveti i ponūvle svoj sad, kak ga je ponūdo Evi, da bi nas zapelao i nas zgrabo v svoje mreže. Ti nevtepena pomagaj! Premagala si greh, stoj nam na strani, da se njemi tūdi mi izognemo.

Prosimo i pomagala bo. I kda vidimo njeno lepoto, kda se poglablamo v skrivnost njene nevtepenosti, brezgrešnosti, napovejmo boj grehi i si prizadevajmo, da bi se vsigdar bole bližali k njoj, ki je — Nevtepena i štero je angeo pozdravo z „milostipuna!“

Jesenske misli.

Pisano je bilo drevje od cvetja na sprotoletje. V toplih letnih mesecaj je začno doraščati sad i je pripogibao veje proti zemli. Vroče sunce je grelo zemlo. I v zelenih logaj so spevali ftički... Minolo je vse...

Jesen je zavladala v naravi. Na drevji ne cvetlic, ne lepega sadū... Vse je prazno i logovi so tihi, ar so se nebeski pevci odselili...

Nekako žalostno je zdaj v naravi. Gošta, dūšliva megla se vleče brez konca i kraja... Če pogledamo okoli sebe i zagledamo opūstošeno naravo, naravino vmiranje, nas navdajajo različne resne misli...

Jesen je zdaj... Kak je v naravi vse jesensko tak je tūdi v nas... Den vernih dūš smo obhajali. Zapūščeni cintori so se tisti den spremenili v cvetlične ograde. Stari leseni, že razjedeni križi so bili okinčani z zelenimi venci, gomile pokrite s pūšleci cvetlic. I drobne bele svečike so gorele i s svojim plamenčkom migetale proti višavam. V zvonikaj pa binglali zvonovi. Otožen je bio njūv glas i proseč... Tūdi naša srca so se spremenila... Mili pokojni so oživeli v njih... Od časa do časa smo že po-

zabili na nje, ar se mogoče niti nesmo spominjali, kda so nas zapustili i kda jih je zakrila čarna zemla. Zdaj so nam vsi oživel i v spomini. Klečali smo ob njūvih grobnih gomilaj . . . S skuznatimi očmi smo se zgedavali na križ, na stari lesen i križ, na preprosti robati križ, ki je tak mali i na videz tak nepomemben, a itak skriva v sebi vūpanje, nezlomljivo vūpanje na bolše, na večno življenje . . . Gledali smo na njega i vūstnice so se genole . . . Vroča molitev je prihajala skozi nje . . . „Gospod, mir njim daj! Živeli so, kak mi, trūdili se i trpeli, a nazadnje vmrli. Večkrat so omagali i se mogoče tūdi spozabili s tebe. Ne zavrži jih! Neskončno je tvoje smilenje, nezmerna tvoja dobrotlivost! I trpo si za nje. Na robotom lesenom križi si dao zadnjo kaplo krvi i — življenje. Glej, na svojem grobi majo ravnotakši križ . . . Poslūni naše prošnje“ . . . Tak smo molili. I svečike so zamigľale, zvonovi bole glasno zaklenkali, kak da bi sprejavali naše molitve.

Znova pride jesen, znova bo Maticerkev obslūžavala den vernih dūš i molila za njūv pokoj. Nanovo bo vse, kak je zdaj bilo . . . Ali pa doživimo vse to tūdi mi? Nestalno je naše življenje. Neprestano hodi smrt med nami i išče, komi bi pretrgala nit življenja. Nepretrgano kosi i zdaj spadne na levo, zdaj na pravo človeško življenje. Prizanašanja ne. Iti mora mladi, iti stari; ločiti se zdrav, ločiti betežen, bogatec, sirmak. Tūdi na nas lahko pride red že dnes ali vūtro. Vūra je neznana. En hip samo i ne nas več na sveti. Hip samo! A kak pomemben je te hip. Večno življenje ali večno smrt lahko prinese. Blaženstvo ali prokletstvo lahko spravi. V nebesko slavo ali v peklensko muko nas lahko pela . . . Strepetamo pri toj misli. Ne brez vzroka, ar smo v negotovosti. Ka če bomo nepripravljeni v tistom hipi!? Ka če bomo mislili na svetno veselje, na svetno bogastvo, mogoče celo na greh, a smrt pride, zamahne i napravi vsemi konec?!

Jesen nime i znova pride . . . Nas ne bo več, če se ednok ločimo . . . Ne bo povratka, da bi mogoče popravili, ka smo prle pokvarili, da bi nadomestili, ka smo zamūdili, da bi se pokorili, ka smo prle zagrešili. Samo ednok odidemo i nigdar več nas ne bo nazaj . . .

Živino i vmreti bomo morali. O tom nam govori jesen. Dnes smo tū, vūtro nas mogoče ne bo. Te misli nas navdajo na vernih dūš den. Eden hip samo i dobimo, ka smo si zaslūžili. Pripravljamo se, da smrt ne pride nepričakūvano!

Cerkevno leto.

„Glejte, zdaj je prijeten čas,
zdaj so dnevi zveličanja.“

(Sv. Paveo, 2. Kor. 6. 2.)

S prvov adventskov nedelov se začne novo cerkveno leto. Z novim cerkvenim letom bi se pa tudi naj začelo novo, boljše življenje. Zato ščemo nekaj spregovoriti o cerkvenom leti i o življenji po cerkvenom leti.

V starom zakoni so ne ločili cerkvenoga leta od navadnoga, civilnoga leta, nego cerkveno leto je bilo z ednim civilno. Židovski narod je bio naimre versko i politično tesno združen: Bog je bio Krao, zemelski kralovje so bili samo „boži namestniki.“ (1. Kral. 8. 8.) Bože zapovedi so bile ustava naroda. Poleg toga pa so bila vsa verska opravila staroga zakona bole zvūnešnja, predpodobe novoga zakona, zato je razumlivo, da stari teštament te razdelitve nema. V novom zakoni pa se je stari zakon spopuno, zvūnešnjost je postala notranjost, nastanolo je dūševno kraljestvo „kraljestvo bože“ (Mat. 3. 2), ki ga vodi sv. Cerkev, kak vidna namestnica Kristušova. I zdaj se loči notranji dūševni svet od zvūnešnjega, telovnoga sveta. Kak ma človek dūšo i telo, tak zdaj krščanstvo loči cerkveno leto, ki vrejūje, vodi notranje, dūševno, versko — bože življenje v nas —; civilno leto pa zvūnešnje, časovno, telovno življenje. I kak se civilno leto ravna po sunci i se leto deli v dneve i mesece, dneve i noči, v sprotoletje, leto, jesen i zimo itd., ravnotak se ravna cerkveno leto po božem sunci Jezušu Kristušu, ki nam o sebi pravi: „Jaz sem lūč sveta; što mene nasledūje, ne hodi po tmici, nego svetlost življenja bo pri njem. (Jan. 12. 8.) To je: Jaz sem vučiteo lūdstva, narodov; što mene poslūša i moje navuke nasledūje, té ne blodi po blati grešnoga življenja, nego spozna istino, jakost i je na poti dūševnoga življenja.

„Bog šče, da se vsi lūdje zveličajo“ pravi sv. Pismo. Bog je pripravo teda zveličanje za ves človeški rod; On šče, On želi, da bi vsi lūdje postanoli deležni, da bi vsi imeli tao v odrešenji, v odkūpljeni Kristušovom. Vendar pa je zveličanje ne zabadav, za šenk, nego vsak človek se mora potrūditi, se skrbeti, brigati za svoje zveličanje, ar „nebeško kraljestvo silo trpi i le silni ga bodo dosegli“, pravi sv. Pismo. To je, trūditi, prizadevati si moramo. Da bi se pa verniki toga bole spominali, to bole spoznavali i razumeli i se zavedali, kaj je Bog včino za človeško zveličanje, i da bi rajši spunjavali, ka Bog želi od človeka, da

doseže večno življenje, je sv. Cerkev določila posebne čase, v šterih nam kaže bože delo za naše zveličanje, ga razlaga, tumači v predgaj itd. Tej sveti časi, vsako leto se ponavljajoči, se navküpno zovejo cerkveno leto. Advent, post i risalski čas vküp je cerkveno leto i to je tisti čas, o šterom pravi sv. apoštol Paveo: „Glejte, to je prijeten čas, to so dnevi zveličanja!“

Pri odküplenji, odrešenji — za zveličanje človeštva so delale vse tri bože peršone: Oča, Sin i Sv. Düh. I tak cerkveno leto delimo na tri tale, ali dele. Prvi deo cerkvenoga leta nam kaže ljubav nebeškoga Oče, ki nam je pošilao proroke, i ki nam je poslao svojega Sina, „da vsaki, što v njega verje se ne skvari nego ima žitek vekivečni.“ Ali da povemo z rečmi sv. Pavla: „Na vnogo načinov je Bog gučao našim Očakom po prorokaj, v novejšem časi pa nam je gučao po svojem Sini, ki nas je postavio za svoje öröčnike.“ (Hebr. 1. 1.) Drügi tao pa nam kaže neskončno ljubav Jezusa Kristuša, „ki je zavolo našega zveličanja prišeo z nebe“ i „je človek postano“, kak to molimo. Jezus nas je včio, je za nas delao: „Jezus je začeo včiti i delati.“ (Sv. Pismo.) To je: Jezus je včio človeški rod o večnom življenji, pa ne samo včio, nego je začno tüdi delati, kak pravi sv. Pismo. I svoje delo je dovršo s svojim trplenjom i svojov smrtjov na križi. Na križi se je zvršilo naše odrešenje, naše odküplenje. Tü je Jezus v smrtnom boji vzdehno: „Dopunjeno je.“ (Jan. 19, 30.) Tretji tao cerkvenoga leta nam pa kaže milostno delo sv. Düha v srci posameznih lüdi, kak tüdi delo dvejezero let v sv. Matèr-cerkvi. Što naj popiše lübezen sv. Düha, ki vodi naša srca, ki nas razveselüje, tolaži itd. — što kršćansko ljubav med svetom, ki je delo sv. Düha. Vendar pa se bože delo za naše zveličanje, vseh treh božih peršon vrši po Kristuši, s Kristušom, v Kristuši, tak, da je on zaistino sunce celoga cerkvenoga leta. Okrog Kristuša se süče celo cerkveno leto. Zato s cerkvenim letom živeti se pravi s Kristušom misliti, z Njim želeti, živeti po peldi Njegovoga sv. življenja, z ednov rečjov živeti v Kristuši. Živeti s cerkvenim letom je za düševno življenje potrebno, ar što ne pozna cerkvenoga leta, se ne vglobi v düha adventa, posta itd. takši človek ne pozna Kristuša, takši nema od Božica nikaj drügo, kak da malo bolše je i pije i ravnotak od Vüzma nema nikaj drügo, kak žegniano meso. Ali je pa to kakše življenje, ali se ne naješ tüdi drügi den, ali mamó samo zato svetke, da bolše jemo i pijemo. O ne düh cerkvenoga leta je vsekaj drügoga, svetki so vsekaj višji, lepši, svetejši. Düha si moramo teda pridobiti, to pa je inači nemogoče, kak da s cerkvenim letom živimo. Što pozna

düh cerkvenoga leta, te pozna Kristušova, takši človek ne hodi po tmici, nego po trdoj poti i gvüšnoj poti zveličanja. — Cerkvono leto, je kak dūša, puno misli, puno žel; dūša je zdaj puna radosti, zdaj puna žalosti, zdaj kipi od ljubavi. Ali je ne ravnotakše cerkvono leto? Što nam naj popiše adventske žele, misli, naše hrepenenje po malom Jezušu? Što nam naj popiše veselje božičnih svetkov, veselje sv. Noči? Što nam naj popiše sv. mir, ki ga najdemo pri malom Jezušu v jaslicaj? Svoj mir vam dam, ne kakšega vam davle svet, vam ga dam jaz', tak guči Jezušovo Srcé. (Jan. 14. 27.) Što nam naj popiše zadovolstvo nedužne dečice, ki hodijo molit Jezušeka k jaslicam, što radost mladi src ob božičnom drevi. Jezik toga nemre povedati, pero ne napisati, le srcé krščenikovo more to doživeti i vlitu v pesem „Gloria in exelsis Deo . . .“ To je skrivnost, ki jo občodūjejo, krivoverci i brezverci! — Ravnotak nam pa kaže cerkvono leto težko, žmetno breme človeške dūše, to je trpljenje. Cvetje ovejne, pesem milo zveni, samo resen glas posta se čūje: „Spomni se človek, da si prah i se v prah povrneš.“ Zato opomina sv. Cerkev: „Včinite vsi vreden sad pokore.“ (Luk. 3. 8.) Naskori vtihnejo zvonovi, i pred nami stoji mož bolečin, kak ga zove Izajaš prorok, Jezuš trpeči! Vidimo ga bičūvanoga, s trnjom koronanoga i čūjemo divje kričanje „križaj ga, križaj.“ (Mt. 26. 23.) „Nima nikše farbe, nikakše lepote, i smo ga gledali i ne bilo na njem dopadljivoga pogleda, da bi si ga želili, zavrženoga i najzadnjega med ljudmi, moža bolečin, ki je navajen na nesrečo, ki si skrio lica, kak zavržen, zato smo ga ne spoštovali. On je noso naše betege i on je prenašao našo žalost, kak ovco, so ga pelali v smrt i nemo, kak ovca pred tistim, ki joj reže dlako, ne odpro svojih vūst.“ (Iz. 53. 2. 5.) Samo oči Gospodnove gučijo: „Moje lūdstvo kaj sam ti včino . . . Kde je srce, trdo, kamenito srce, ki se ne omehča, šteroga ne potere trpljenje križanoga. O, da, i pa prihajajo množice lūstva k grobi Gospodnovomi, žalost je v njihovij srcaj, bridkost na njihovij licaj skuze v očaj. Nemo i tiho prihajajo, ar trpljenje Gospodnovo teži njihova srca. Kak po zimi sprotoletje, kak po dežji sunce, tak po trpljenji, po smrti prihaja pa življenje. „Kristuš je od mrtvih vstao . . . Alleluja, Alleluja. Kristuš živi, živi, ne samo v nebesaj, on živi v krščanskih srcaj. On živi v krščanski ljūbezni. V ljūbezni se izživi vsa človeka dūša. Delo ljubavi pa je delo sv. Dūha! I što bi nam naj popisao delo krščanske ljubavi med svetom? Što smiljenje, dobrotljivost, tolažbo pomoč ljubavi! To se ne da popisati, to si trbej pogledati po krščanskom sveti. Poglejte si špitale, betežnike, poglejte tiste, ki

njim dvorijo, pogledjte misijonare, misijonarke itd. i bote videli kaj je ljubav. Pogledjmo si svetnike i svetnice bože, ki so razmetani po cerkvenom leti, kak zvezde na nebi, pogledjmo v njihovo življenje i vidili bomo, kaj je lübezen. Svetniki, svetnice bože so tüdi naši vodniki i vodnice, kak zvezde v temnoj noči. Ti svetki nam dajo novo batrivnost, nove moči za življenje. „Če so mogli tej i té, zakaj pa ti ne.“ Tak se je pitao sv. Avgustin. Če so mogli tej i té, jakostno živeti, zakaj pa ti nebi mogle!

To je nekelko misli o cerkvenom leti i o življenji s cerkvenim letom. Cerkveno leto obsega teda celoga človeka, vse njegove zmožnosti, vse sposobnosti, celo dūšo i telo. Vnogo lepoga imajo oči za gledanje, vūha za poslušanje, srcé za doživetje i občütenje. Prevnogo ima v cerkvenom leti naša dūša, mir, tolažbo, milost, ljubav. Kak mladomi, tak seromi starčki, kak možem, tak ženam, kak priprostomi, tak največksemi modrijani, kak kineti, tak gospodi ponūja cerkveno leto svoj nebeski zaklad, Kristušovo življenje, Kristuša, ponūja nam vso lepoto, vso srečo, veselje i žalost. Cerkveno leto nas vči življenja, veselja i žalosti. Zato što s cerkvenim letom živi, te prav živi. Takšega človeka življenje nebo metalo zdaj sem, zdaj ta. Veselje ga ne premaga, žalost, trpljenje ne potere. Živimo teda novo življenje v Kristuši, živimo s cerkvenim letom. „Noč je miñila, den se je približao. Vržimo vkraj dela tmice i se oblečimo v spravo svetlosti. Kak po dnevi hodimo, ne v pijanosti, ne v nečistosti, ne v nepoštenosti, ne v nevoščljivosti, nego oblečite se v Jezusa Kristuša!“ (Rom. 13. 13. 14.)

„Ona je vendar moja Mati.“

Tak je odgovorio svetniški mladenec Stanislav Kostka, kda so ga spitali, če lübi Marijo. „Moja mati je ona“ — je odgovoro i s tem je povedao več, kak će bi v dugih govoraj dopovedovao, da lübi Marijo. Lübo jo je, ar je bila njegova mati. Dobra mati njemi je bila, zato jo je lübo nad vse, še dosta bole, kak svojo rodno mater.

Marijin lübiteo je bio i tüdi Marijin lüblenec. Brez dvomno njemi je ta lübezen pripomogla, da je kak svetnik podignjen na oltare, četüdi je vmro komaj 18 let star i da je postavljen za zgled vsjoj mladini vseh časov.

Življenjska pot sv. Stanislava je bila trnjava. Domači, posebno oča i brat, neso šteli i mogli spoznati, da on ne namenjen za posvetno slavo i za čütno veselje, nego da so njegove misli

obrnjene na više dühovne stvari i zato so ga pri vsakom stopaji mantrali. Pravi mantrnik je bio v letaj svojega študeranja. Vkljup sta stanūvala z bratom i te njemi ne dao mira. Norčaro se je iz njegove pobožnosti i ga je tūdi s silov napadao. Še hūše pa je bilo, kda je morao stanūvati v hiši nekšega protestanta (luteranca.) On Marijin lūbiteo je morao biti pod strehov krivoverca, ki niti čūti ne mogeo o Mariji. To je Stanislava bolelo, potrlo pa ga ne. Kem več je morao trpeti, s tem vekšov gorečnostjov se je oklepao svoje lūbe nebeske matere Marije. I ona ga je podpīrala ino ga stotero poplačūvala za vsa trplenja. — Marija, to je bilo Stanislavi vse. I še nekaj. Njeno bože detece, mali Jezušek v presvetoj hoštiji.

V nebeskom krūhi je dobivao moč. Nad vse sladka njemi je bila ta angelska hrana i brez nje ne mogeo živeti. Ednok je močno zbetežao. Mislo je, da se je približala smrt. Zaproso je brata, da njemi preskrbi dūhovnika. Brat je ostao trdosrčen, Stanislava pa je obdala nezmerna žalost i skuze so njemi oblejale oči. Proti nebeskom je podigno svoj glas i od tam proso, ka so njemi lūdje odpovedali. I dobo je nebesko hrano iz rok samoga angela.

Marija i Jezušek — to je bilo Stanislavi več, kak njegov plemenitaški dom, kak knezovska slava, več kak celi svet i kak vsa posvetna sreča i vse posvetno veselje. Vse trūde i težave je pretrpo, samo da bi prišeo kem prle k Mariji, svojoj materi i k Jezušeki.

V mladosti je zaslūžo, da prejme nebesko krono. Marija i Jezušek ga nesta pūstila na zemli, da še duže trpo. Vzela sta ga v svojo družbo. V nebesaj se veseli i gleda na nas, šterim je postavljen za zgled.

Sv. Francišek Ksaverij.

V časi, kda skoro ne kraja na zemli, kde se ne bi govorilo o misijonaj i kde ne bi bilo lūdi, ki z molitvami i drūgimi pripomočki pomagajo širiti bože kralstvo tam, kde vlada še tmica poganskih zmot, se sv. Maticerkev prav posebno obrača k tistim svetnikom, ki so si ravno z delom med neverniki pridobili svetniško krono . . .

— Eden prvih misijonskih svetnikov je sv. Frančišek Ksaverij. S svojim navukom i življenjom je delao čūda. Z lūbeznišov, štero je gojio do nevmrjočih dūš poganov, je prerodio Indijo i drūge poganske kraje. Križ je bio njegovo orožje i s tem orožjom je

premagao vse. Poganski bolvani so se zrušili v prah i zavladalo je kralstvo Kristušovo . . .

V mladosti Francišek ne mislo na misijonsko deio. Gizdav plemenitaš je bio, sin bogate knezovske rodbine v Španiji. Vse posvetno veselje njemi je bilo blūzi i on se ga ne brano. Slavo si je šteo pridobiti, modrijan postati. V pariški šolaj se je včio, kde je poslušao slavne profesore. A ne njemi bila namenjena svetna slava. Kda je bio že tak blūzi, da bi morao samo roko stegniti po njoj, je zasijala v njegovoj dūši svetloba z drūgoga sveta. Zagnūsila se njemi je posvetna slava. „Vse je minljivo i vse ničevno, ka je posvetno“ — se njemi je oglasilo v srci. Začno je razmišlati i spoznao je, da ne stvorjeni za te svet, nego ima dosegniti drūg delež. Slekeo je posvetnoga človeka i postao apoštol lūbezni do Boga i do bližnjega.

Z občūdūvanjom gledamo Franciškovo spremembo. Knez, plemenitaš je bio, šteromi je slūžilo na stotine slūžabnikov, a slekeo je fino plemenitaško obleko i je oblekeo preprosto redovniško obleko, da slūži on drūgim, ne samo stotim, nego jezeram i jezeram. Vsakši njegov stopaj je bio blagosloven. Šo je iz kraja v kraj, da širi v človečih srcaj, štera so se že preveč vdala posvetnim rečam, bože kralstvo i da vrši na potrebnih dela smilenosti i lūbezni. Posebno betežniki so bili njegovi prijateli. Ar je v mladosti bio gizdav i samolūben, se je zdaj trūdo, da vrši kem bole ponižūvalna dela. Kem vekšega betežnika je meo, s tem vekšim veseljom je dvoro i ne bilo tak grde rane, da je on ne bi izprao, kūšno i obvezao.

S tem ne bio zadovolen. Srce ga je vleklo daleč, v Indijo, kde še neso poznali Kristušovoga imena. Ta je šteo ponesti svetlost sv. vere i rešiti neštete vnožice pogūbljenja. Ka je včino, ne bilo mogoče včiniti s človeškimi močmi i zato je očivestno, da ga je sam Bog izbrao za svojega apoštola med Indijanci.

Zdaj je v nebesih i se od tam ozira na svoje misijonske sine, ki nadelūjejo njegovo delo i glasijo zveličavni Evangelij tūdi v tistih kraja, kam on ne mogeo priti. Prosi v nebesih i gotovo je tūdi njegov svetniški dūh tisti, ki podžiga katoličanske misijonare na vseh stranej zemle, da delajo nevtrūdlivo, nesebično i se ne zbojijo nikših težav.

Podpirajte Marijin List!

Prava sreča.

Ne na sveti človeka, ki bi trdilo, da nešče biti srečen. Če bi se našel i bi povedal, da ne mara za srečo, bi se njemu smejali i bi pravili, da se njemu meša. Vsi brez izjeme iščemo srečo. Že dete, ki še niti ne prišlo popolnoma do razuma, gleda na to, da spuni svojo volo. Če je to mogoče, se veselo zasmije, če ne, se nedužni mali obrazek raztegne v bridek jok. Kak deca začnemo hrepeneti po sreči i hrepenimo po njoj še te, kda smo že na robu groba.

Vsi iščemo srečo, a kak jako malo jih je, ki jo istinsko najdejo. Kelko je takših, ki mislijo, da jim trbe napraviti samo še eden stopaj i dosegnejo srečo, a kda iztegnejo roko, da bi zgrabili i jo pritegnoli k sebi, ona odskoči i se jim skrije.

Kde je vzrok, da nismo srečni? V tem, da navadno ne vemo ali neščemo znati, ka je prava sreča i te prave sreče ne vemo iskati. Po bogastvi, svetnoj slavi, po veselji i uživanji hrepenimo. Kda bomo vsega puni — si mislimo — te bo naše srce zadovoljno. Trūdimo se, znojimo i iščemo, da bi se nam spunila ta ali ona žela. Žela se spuni, a srce še ne zadovoljno. Postanemo mogoče bogati, a ka je bogastvo, če ne posvetne slave. Znova se trūdimo i mantramo, da si pridobimo tudi slavo. Mogoče smo si jo pridobili. A srce je še nadale nezadovoljno. Žele vsigdar več i več, a srečno nemre postati.

Ne čudno, če bogastvo, slava, svetno veselje nemrejo zadovoliti našega srca, ar v njih ne prave sreče. „Mir ljudem na zemli, ki so dobre vole“ — so pozdravili angeli zemlo tisto noč, kda se je rodilo bože Dete. Dušni mir nam da pravo zadovolstvo. Kda se pri sv spovedi očistimo svojih grehov, se čütimo prerajene, iz dna srca bi prepevali i slavili Gospoda. To je prava sreča, kakše nema ne bogataš, ne veseljak, ne nihče na sveti, če nema čistoga srca.

Iščemo srečo. Iščimo jo tam, kde jo najdemo. Bogastvo prejde, posvetna slava mine, veselje vtihne, ohrani pa se zadovolnost srca, štero se je očistilo grešnih madežov. V tom je prava sreča, zato to iščimo. Ali so zadovoljni bogataši i drugi posvetnjaki, če nemajo čistoga srca? Ne. Zadovolni pa so sirmaki, ki imajo čisto srce.

Fr. Kolenc, bogoslovec:

V božičnoj noći.

Večerni mrak se je spūšćao na zemlō. Ne bilo ravno prekesno, a hitro je prišla tmica, ar so zimski snežni oblaki zakrivali sunce. Oster veter je vlekeo od severne strani. Ves čas je padao gost sneg i je že v debeloj gūbi pokrivao zemlo, tak da se ne poznalo, kde je pot i kde polje. Niti grab ne bilo mogoće razločiti, ar jih je veter zasipao s snegom.

Daleč na okoli ne bilo čūti nikšega glasa. Vse je bilo mrtvo, le veter je zacvilo od časa do časa i pretrgao grobno tišino. Človeškim bivališćom ne bilo sleda; cela okolica je zgledala, kak nepregledna bela pūšćava.

Po samotnoj poti je stopao moŹ. Počasni so bili njegovi koraki, ar je morao paziti, da ne stopi v grabo, štera je bila s snegom zasūta, ali da na drūgoj strani ne bi zašeo na polja. Veter je brio i njemi metao sneg v obraz i v oči. Zavio se je i potegno vkūp v svoj kaput, nakelko se je pač mogeo potegniti v njega. Od časa do časa se je vstavo, se zravnao i pogledno okoli sebe, če bi zagledno kde v daljavi kakšo lūćko, da bi njemi pokazala pot. Nato je še prislūhno, če bi začūo kakši glas ali bar kakši šūm, po šterom bi se lahko ravnao. Lūćke ne bilo, glasa ne začūo, znova se je zavio i stopao pomali dale . . .

— Sveti večer je dnes. Domo bi rad prišeo te večer, da bi vido ženo, lūbo dečico i bi z njimi vred pričakūvao boŹe Detece. Pisao sam, da pridem i gotovo me teŹko pričakūjejo. Kakše veselje bo dnes v našem toplom domi. — Takše so bile misli samotnoga potnika i njegov stopaj je postao za hip hitrejši, da bi prle došpeo do doma . . .

Pred par leti je bilo. Pred sirmaškov hišov je stala cela drūžina: moŹ, žena i okoli njiva se je sūkalo troje dece. Źalostni so bili njūvi obrazi i skuze so se lesketale v očaj.

— Z Bogom, lūba žena! Idem. Ne joči. Mislo bom na vas i kda se vrnem, boš vesela, ar ne bomo već v sirmaštvi. Še ednok njoj je pođao roko i nato se je šteo odtrgati od svojih draglh, da bi skrajšao Źalostne trenutke poslavljanja.

Glasi jok je privreo Źeni iz srca. Z obema rokama se je oklenola moŹa, kak da ga nikdar ne bi štela spūstiti. Iz oči so njoj vrele vroće skuze.

Tūdi deca so zagnala krik. Oklenola so se očinih kolen i se tak tesno stiskala k njemi, da bi ga skoro podrla.

Močno žalost je začūto v svojem srci. Premagao se je. Iztrgao se je iz rok ženi i deci, pograbo kufrek i odbežao, da ne vidi i ne čūje, ka se godi z ženov i decov. — Odišeo je, ar ga je tiralo sirmaštvo . . .

Žmetno, jako žmetno njemi je bilo pri srci od začetka. Misli so njemi vujdavale prek morja, v prosto kmečko vesnico, kde je zapūsto vse svoje bogastvo na sveti: ženo i dečico. Milo se njemi je storilo, kda se je spomno na nje i v očaj njemi je zalesketala skuza . . .

Leta so minevala. Vednakomerno je poteklo življenje v dalnoj tūjini. Ne bilo razlike med petki i svetki, med noćmi i dnevi, Vsikdar se je čūlo le brnenje i grmenje mašinov. Lūdje sami, šteri so jim slūžili, so postali nekakši mašini . . . Tūdi on se je spremeno. Delao, robo je i pri tom je vsigdar bole pozablao na dom. Le na božične večere, kda je šam sedo v neprijaznoj, zapūšćenoj sob'ci, je poleteo v mislih domo, v toplo sobico, kde so vse žena i deca zbrani okoli sirmaškoga božično dreveca. Žalosten je postao ob takših prilikaj, da bi zleteo. A premagao se je. Še ne bilo zadosta penez, da bi se lahko povrno.

Ednoga jesenskoga večera ga je znova prijelo. Tak močno je zahrepeneo po domi, da bi vmro, če bi še nadale odlašao.

— Šo bom. I gledao bom, da ravno na božični večer pridem domov, — je skleno. Pisao je, naj ga na sveti večer čakajo.

*

Sveti večer je bio. Mrzeo, zimski sveti večer. Snežni viharni sveti večer i toplo je bilo le v sobicaj okoli božičnoga dreveca i pa v zadovolnih i čistih srcaj, ki so s hrepenenjom čakala maloga božičnoga Krala, lūbo bože Detēce, ki naj prinese mir i lūbezen . . .

Stopao je i stopao. Vćasih se njemi je noga do kolena zarinola v sneg, da jo je komaj izvlekeo, vćasih se je poškalo i spadno, da se je komaj postavio znova na noge. Trūden, zmantrani je že bio, a on je stopao, ar je bio sveti večer i bi rad bio doma v sobici pri ženi i deci. Veter je bol divje zapihao i njemi lūćao sneg v oči i obraz, a on je šo naprej. Še bol vkūp se je potegno, da bi si ležej zavarūvao obraz i oči.

Stopao je i stopao, ne da bi postao i gledao okoli, da bi zagledno lūćko i prislūškovao, da bi začūlo glas. Dugo jako dugo

je že stopao i videlo se njemi je, da bi morao biti že doma. Veter je nekoliko popūsto, sneg se ne zaganjao s takšov silov v obraz. Zravnao se je i pogledao. Strepeto je. Na vse strani okoli njega se je dvigalo visiko, debelo drevje. V logi je. Zablodo je teda. Pozabo je na otrūjenost, na zimo i samo edna edina miseo ga je mantrala.

— Zablodo sam. Kam sam prišeo. Vse mi je neznano, pot sam izgūbo. I dnes je sveti večer. Pisao sam, da pridem. Čakajo me, žmetno čakajo i jokali bodo od žalosti, če me ne bo. Oh zablodo sam, a domo bi morao priti. — Te misli so ga bole mučile, kak otrūjenost i mraz, i bole, kak glad, šteri se je začno oglašati.

Gledao je i gledao. Podao se je na levo, napravo par stopajov, če bi mogoče tam zasledo pot. Povrno se je, šo na pravo i tam iskao stezico, šo naprej, nazaj i iskao ino iskao. Blodo je brezuspešno. Izhoda ne našeo. Globoko je zdehno, kak da bi šteo poslati vročo prošnjo proti nebesam. Na to se je obrno na pravo i šo pomali naprej.

Preci dugo je že stopao. Noge so se poglablale v sneg, se zadevale v korenje i od prevelkoga mantranja so že omagovale. Grozna miseo se njemi je prikrala v srce.

— Moči me zapūšćajo. Poti ne poznam. Blodim i se mogoče oddaljšjem od doma, ne pa bližam. Oh, če omagam i najdem v tom neznanom logi smrt pod snegom. — Tak moćna je bila ta miseo, da je strepetala v njem vsaka žilica i se je le s težavov obdržao na nogaj.

— Oh kak strašna bi bila smrt. Sveti večer je, čakajo me. Samo žalost bi meli to sveto noć, če me ne bi bilo . . . Oh grozno je to . . .

Znova je obstao. Samo drevje je zagledao okoli sebe. Prislūhno je. Vse tiho, le veter je cvilo nad vrhovi drevja . . . Žalostno je vzdehno. V hipi pa so se njemi oči zasvetile, kak da bi našeo rešitev.

V mladih letaj je ćuo, da je sveta noć ćudežna nož. Mogoče njemi nebo pomore, če sam ne more najti rešitve. V tūjini je toti pozabo na Boga. Fabrika njemi je bila tam vse i cerkve dugo ne vido, ar ne meo prilike. Zdaj pa je znova postao, kak malo dete, ki se z velikim zavūpanjom obrne na oćo i mater, če samo ne more kakše reći napraviti. V srci njemi je oživelo zavūpanje v božo pomoć.

— Marija, v svetoj božićnoj noći si rodila bože Detece. Nezmerno radost je začūtilo tvoje srce, kda si maloga Jezuška

pritisnola k sebi. Glej, sveti večer je. Doma me čakajo žena i dečica, da bi vsi vkūp pričakūvali maloga božičnoga Krala, tvoje bože Detece . . . Vodi me, da najdem pot, ki vodi domo. Vesela so dnes človeška srca, ne daj, da bi bili moji dragi žalostni, če me ne bi bilo domo . . . Henjao je i prislūhno, kak da bi čakao odgovor od presrečne Matere božičnoga Krala . . .

Iz tmice se je začūo glas zvona. Mehek, skrivnosten je bio te glas i vabliv. Veselo je bilo zvonjenje i veličastno. Samo v božičnoj noči je tak, kda zvonovi pozdravljajo maloga nebeskoga Krala, naznanjajo slavo Bogi i mir ljudem . . .

— Čūj, ali ne poznani te glas? Pred leti je zvonilo tak, kda smo šli k polnočnici i so bila naša srca veseia, ar smo pričakūvali bože Dete . . . Te je zvonilo tak i zdaj zvonj, kda hitim domo, da bi pritisno k sebi ženo i deco ino bi z njimi vkūp vživao veselje božične noči. — Kak veselo njemi je vdarilo srce. Noge so postale lehke, kak da bi komaj zdaj začno iti. Zvon ga je zazavao i on je šo. Veselo je bilo srce i lahko so stopale noge. Hišico je vido pred seov, toplo sobico i ženo i deco. Na vse drūgo je pozabo, samo na sveto Mater ne, ki njemi je poslala glas zvona i jemi pokazala pot . . .

*

Tihota je vladala v maloj sobici. Slabotna lūčka je miglala nad stolom i je le slabo razsvetlila prostor. — V koti poleg stola je stalo božično drevo. Nakitili so ga, da bi očo bole slovesno sprijali. Stalo je samo, okoli njega ne bilo veselih smehljajoćih obrazov. Vsi so sedeli pri peći. Źalostni so bili njūvi obrazi i v očaj maternih so se svetile skuze. Govoriti si ništetni ne vūpao. Vsi so sedeli i mućali, kak da bi poslućali, kda se začūjejo pod oknom stopaji. Čakali so i čakali, mogoće že brez vūpanja. Sveti večer je mino, bližalo se je polnoći, a oće ne, kak je pisao.

— Veter brije, sneg pada. Noć je tmićna. O Bog, ka će se njemi je zgodila nesreća. Što ne bi zablodo v toj tmici. I veter je moćen i sneg gosti. Mrzlo je, da vse poka. Marija, reši nas nesreće! . . . Priti bi že morao. Pisao je, da ga čakamo, že na večer, a zdaj je že polnoć tū. — Take misli so obdajale sirmaško mater. Iz oči si je skrivoma zbrisala skuzo . . .

Neznosna je bila tišina i preradovedna so bila dećja srca. Navelićali so se že ćakanja. Pogledovali so se i na obrazih se jim je videlo pitanje. Pogledali so mater, videli njeni žalostni obraz i pitanje je zamrlo na vūstecaj. — Nazadnje se je oglaso najmlajši.

— Mama, ali skoro pridejo ajtek? Kajne, da jim damo božično drevo i veseli bodo?! — Nedorložno je pogledal mater i se stisno k njoj.

Nasmehnila se je. Dečji glas jo je predramo i spoznala je, da žalosti ne bi smela kazati deci. Prijela je ljublenca i ga obinola.

— Včasi pridejo. Se malo še počakajmo. Pridejo i bodo veseli, kda bodo videli, kak lepo božično drevo smo jim pripravili.

— Tmica je vüni, dečica. I mrzlo je. A oča morajo po takšem hoditi . . . Prosimo Marijo i njenoga maloga Jezušeka, da jih srečno pripelata domo.

Dete je spüstila, stanola i pokleknola pred podobo Marijino. Deca so joj sledila i pokleknola poleg nje. Roke i rokice so se sklenole, oči se zagledale v Mater božo.

Dugo so molili. Koleneca so že bolela, rokice že omahmole od otrüjenosti i glavice so se že nagnole od zaspanosti. A še ne bilo zadosta. Mati je molila i molila. Popunoma je štela odpreti srce i vse razkriti nebeskoj Materi i malomi božemi Deteti . . .

— Marija, poglej na nas. Čakamo, njega čakamo, ki nam je največ na sveti. Ka bo iz nas, če ne pride! Veseli bi morali biti te sveti večer, a glej, srce mi poka od žalosti. Bože dete pride na svet, vse ga čaka z veselim srcem, a kakša potrtost navdaja mene. Skuze mi zalevajo oči, kda se zglednem na sirmaško dečico i pomislim, da so zaman čakali, tak žmetno ljuboga očo . . . Ne zapüsti nas premila devica! . . . Pripelaj nam ga.

Slabši i slabši je postajao glas. Otrüdila se je i napadnola jo je nekša omedlevica. Z rokov je potegnola prek čela, da bi se zdramila.

Vse je vtiñnilo. Deca so dremala i tüdi mati je obmolknola. Vüni pa je snežilo i veter je brio, da so celo okna zatrepetala i je slabotna lüčka nad stolom zamiglala . . .

Poklonkalo je na drevi. Vse tiho, nišče se ne gene v sobi. Deca spijo i senjajo, da so ajta prišli i oni so jim kazali božično drevo v koti. Mati je obnemogla zlezla v gübe . . . Znova klonkanje, močnejše i dugše . . . Mati se je zglenola . . .

— Ali je res klonkalo, ali se mi samo senja . . .

Na okno je poklonkalo. Trdo, močno, a zednim proseče je bilo to klonkanje. Mati se predramila, skočila i bežala proti dveram. Ne pitala „što je“ i ne čakala odgovóra „jaz sam, tvoj muž“, srce joj je pravilo, da je on, lübi muž, šteroga je tak jako žmetno čakala i o šterom je že mislila, da ga ne bo nigdar več videla.

Odprla je dveri. Mrzeo veter je potegno i joj lūčo za prgiščo snega v obraz. Na pragi je stao on, mož, ves mrzeo, posipan s snegom i ves prezebeo. Prijela ga je, — potegnola za seov i je zaprla dveri, da bi zaprla pot vetri i snegi. Ne bila več pospana, ne otrūjena, ne žalostna. Oči so oživele, obraz zasijao, srce je močno bilo od zburkanja i od radosti. Ne gledala na sneg, ne se strašila premrznjenoga kaputa, nego se je vrgla okoli šinjeka prezeblomi moži i ga je stisnola k sebi, da je zaječao. Tople skuze je začūto na svojem zadrevenelom obrazi. Źena od veselja ne mogla zadržati joka.

Naednok je postalo vse živo. Deca so začūla ropot i so se zbūdila. Drūg za drūgim so poskakali gor i bežali proti dveram... Źe dugo neso videli oče, zato v prvom hipi neso mogli spoznati človeka v zamrznjenom kaputi. A neso razmišlali dugo. Videli so, da to nišče drūgi nemre biti, kak ajtek, Źmetno pričakūvani ajtek... Vsi so skočili k njemi i ga lovili za kaput, za lače, kde je šteri mogeo...

— Ajtek, ajtek — so veselo zakričali vsi v eden glas. Držali so ga i vlekli proti koti, v šterom je stalo boŹično drevo. To so njemi šteli najprle pokazati, ar je bilo ono v njūvih očaj največ vredno.

Oča še ne mogeo priti k sebi. Kak malo dete se je dao obimati od Źene i cūkati od dece. Ne meo moči, da bi se rešo svojih dragih, ki so ga tak Źmetno i tak žalostno čakali. — Kakšo srečo je čūto v srci! Vse je bilo pozableno, le to njemi je bilo pred očmi, da je zdaj doma med Źenov i decov...

Prvi val zburkanosti je mino. Komaj zdaj so do dobra pogledali drūg drūgoga. Smejali so se i si potom pripovedovali. Ka vse je povedao oča i kolko so znala pripovedovati dečja vūsteca...

Lepa i srečna sveta noč je bila to. Veselje je vladalo v srcaj... Vūni je divjao veter, v sobici pa je bilo toplo. Srečna, zadovolna srca so jo segrevala... Lūčka nad stolom je veselje vzplamtela. BoŹično drevece je oživelo i se zablīščalo od svetloga plamena svečk...

Vse je bilo lepo i veselo. Nebeska Mati i malo Detece, boŹični Kral sta poslūhnola vroče prošnjje. Oča, mati i deca so zdaj klečali i iz globočine srca pošilali vročo zahvalo za prejeto velko dobroto.

Marija, — rojstvo Gospodovo.

V tihoj noči, daleč od lūdi v zapūščenoj betlehemskoj stalici se je zgodilo tisto veliko čūdo sveta, kda je devica rodila dete, kda je Marija postala Mati boža. Sin boži, drūga boža oseba se je včlovečila. Večni Sin Boga Oče je prišeo na svet kak malo dete.

S svetim strahom je pričakūvala Marija tisto noč. S sv. Jožefom sta obhodila celi Betlehem. Na vsake dveri sta potrkala i prosila stan za noč. Sv. Devica je čūtila, da se bliža njena vūra i postala je žalostna, kda je videla, da za tisto odločilno vūro niti dostojnoga stana ne dobi. Skuzne so postale njene oči. Gospod ma priti na svet, a ona njemi nemre dati toploga kotička. Človeška srca so ostala trda, niedne dveri se neso odprle. S kak težkim srcom je Marija zapūstila Betlehem! Moči so jo zapūščale, a ne mela strehe nad svojov glavov i ne prostorčka, kde bi si počinola.

Do zapūščene, napol podrte štalice sta prišla s potrjim ženinom. „Tū napoči tista sveta vūra“ — si je mislila Marija. „V toj lūknji se bo rodio Zveličar sveta! Kak tužno je moje srce, da njemi ne morem dati primernoga stana.“ Pomali se je njeno srce pomirilo. Spoznala je, da ne njena krivda, če pride Gospod na svet v takšem sirmaštvu. Ona bi njemi dala celi svet, če bi mogla. A zdaj njemi da svoje srce. Toplo, materinsko srce njemi darūje, v šterom svetne reči niti za hip neso mele mesta. I to srce on sprejme z vekšov radostjov, kak vse zaklade sveta . . . Potolažila se je presveta devica i s pobožnim srcom čakala, da se zgodi, ka je bilo napovedano od prorokov.

Dete se je rodilo. Marijino srce je zaigralo od veselja, kda se joj Sinek boži nasmehno. Pritisnola ga je na svoje srce, na toplo materinsko srce, kak da bi ga štela ogreti v mrzloj zimskoj noči. Njena dūša je splavala od radosti v višave, kda je držala sad svojega tela v naročaj. Skuze nodopovedlive sreče so se zasvetile v njenih očaj. I v mislih je zaspevala svojo veličastno pesem, štera je privrela iz njenoga srca, kda je obiskala Elizabeto: „Poveličūj moja dūša Gospoda!“ Na vse je pozabila. Žalost je zapūstila njeno srce. Ne je čūtila, da je v sirmaškoj, podrtoj štalici v družbi oslička i voleka, nego se joj je videlo, da je v najlepšoj kraleskoj palači. Bože Dete je mela v rokaj i to njoj je bilo več, kak vse drūgo na sveti.

Presrečna Devica, presrečna Mati! Gospod nebes i zemle je bio sad njenoga tela. V tihoj božičnoj noći njemi je dala življenje i s svojim lübenim srcom ga je ogrevala.

*

Bliža se den rojstva Gospodovoga. Marija se je skrbno pripravljala na prihod Sina božega. Ka pa mi? Ali naj ne pripravimo svojih src? „Mir lüdem na zemli, ki so dobre vole“ — so zaspevali angelci. Če si želemo mir, očistimo svoje düše. Sovraštva ne sme biti v njih, ne do bližnjega, ne do nasprotnika. I bleščeece morajo biti naše düše. Greh je Gospodi odüren. Ne bi šteo priti k nam, če bi bio v naših düšaj madež. — Pripravljajmo se i s čistim srcom pričaküjmo bože Dete . . . Marija bodi z nami. Pomagaj, da se ležej pripravimo na prihod Gospodov!

Lep zgled.

Pri slovesnoj pojedini, štero je priredila v Haagi na čast odličnim vdeležencem industrijske družbe, nizozemska vlada se je zgodo sledeči dogodek:

Slavna družba: ministri, zastopniki veleindustrije, župani treh nizozemskih velevarošov i diplomatski zbor . . . je bila že zbrana i pojedina bi se morala začniti. V hipi pa se je oglaslo zvonček v roki redsednika, ministra Koolena.

Vse je vtihnilo i gledalo, ka to pomeni. Oglasi se vedri glas ministrov, ki prosi vse navzoče odlične vdeležence za par hipov mir, da lahko vsakši opravi kratko molitev.

Minister Koolen sam da najlepši zgled i se prvi prekriža. I cela vrsta gostov ga nasledüje, sklene roki i tiho opravi svojo molitev. Med njimi je bio vnogošteri takši, ki že dolgo ne molo.

Vnogi med onimi, šteri neso molili, so se pomilüvalno nasmehnili i prezirlivo pogledali „zaostaloga“ ministra. A što je pokazao več plemenitosti i značajnosti: minister, ki je brez straha javno pokazao svojo vero ali oni, ki so se njemi posmehövali?

Po „Glasniki.“

Advent.

„Pridi moj Gospod, Jezuš.“ Skr. 2 22,20.

Reč „Advent“ je latinska reč i pomeni dohod ali prihod. V crkvenom pomeni pa pod rečjov „advent“ vsikdar razmimo „prihod Gospodnov,“ prihod odküpitela, Zveličitela sveta, Jezüša

Āristuša. Tak, da advent pomeni prihod Gospodnov i nas spomina na neizmerno ljubav nebeskoga Oĉe, ki nam je poslal svojega edinoroĉjenoga Sina, da nas odreši, odkupi suženstva greha i šatanovoga. Advent je spomin, ki ga sv. Cerkev sveti že od 5. stoletja naprej, na ona 4000 leta Staroga zakona, kda so čakali na Odkupitela, Zveličitela ĉloveškoga roda, na Mešijaša. Advent nas pa zednim spomina na dvojni prihod Gospodov, naimre na njegovo rojstvo, i na drugi prihod na sodnji den. Zato moli sv. Cerkev v tom ĉasi: „O Bog, ki nas s pričakovanjem našega odkupljenja razveseljuješ; daj, da šteroga za svojega Odkupitela veselo gorsprimemo, da ga tūdi prišešnoga sodnika veselo gledamo.“

V zaĉetki sveta je bilo vse lepo, dobro na sveti. (Moz. I. 1. 3—25.) Neskonĉni red je vladao, i sladek mir je kraljvao v ĉloveškom srci i po celoj naturi. Prijateljska ljubav je bila med Bogom i ĉlovekom; vsa natura, rastlinstvo i živalstvo, vse je bilo ĉloveki na hasek, vse njemi je sluŹilo po svojem nameni. „Glejta, vama dam vsako semenorodno rastlino na zemli, i vsako drevo, da mata za hrano; i vso živino na zemli i vse ftice nebeske, i vse, ka se gible i ka ma življenje, da mata za hrano. I se je tak zgodilo.“ (Moz. I. 1. 29.30.) Iz te neskonĉne soglasnosti se je izlivala sreĉa i blaženstvo, štero sta mela Adam i Eva v paradizomi. Bog pa je šteo blaženstvo i sreĉo prviva ĉloveka povekšati, da bi postanolo neminljivo, veĉno. Ar pa je Bog dao ĉloveškoj naturi, svobodno, prosto volo, zato ga je zdaj postavo na probo, naj se sam odloĉi za sreĉo ali proti, za blaženstvo, za Boga, ali proti Bogi. — „Ne bom sluŹo“ tak sta odgovorila na boŹo ponūdbo. Nešĉeva sluŹiti, miva šĉeva biti, kak Bog. znati šĉeva vse dobro i lagoje. Moz. I. 3. 5. — — Kralstvo mirū se je zaĉelo rūšiti, kralstvo reda se podirati. Vstaja, upor je nastao v ĉloveškom srci, revulucija je nastanola po celoj naravi, nesreĉa, katastrofa je nastopila v celom stvarstvi. Ālovek se je zdigno proti Bogi, da bi ga vrgeo s prestola i ga sam zasedo, natura pa se je vzdignola proti ĉloveki: Zverina ga šĉe raztrgati, drevo ga pobije, ogenj i voda se valita proti njegovomi življenji, grom ga vmori. Narava je postala neprijatelca, sovraŹnica ĉlovekova do dnešnjega dneva. „Prokleta bodi zemla . . .“ (Moz. I. 3. 17.) Ta boŹa kaštiga klaĉi i teŹi vso zemlo, vse ka rodi, vse, ki na njoj stanūjejo. — Ālovek je zavrgeo neskonĉno dobrotlivost boŹo, ki njemi je ponūdila sreĉo, blaženstvo. BoŹa praviĉnost ga je zato morala vrĉi vkrej od sebe, ga zavrĉi. Roka boŹe praviĉnosti ga je teda sūnola vkrej, ali sprejela ga je roka boŹega vsmilenja. Kak velka je boŹa praviĉnost, ravnotak velka je njegova

vsmilenost. Pravičnost je terjala zadoščenje, boža smilenost pa ga je dala. — „I. izgnao je Adama; i je postavio pred paradajzom keruba z ognjenim mečem, da čuva drevo življenja.“ Mez. 1. 3. 24. Bog je postavio človeka v prognanstvo. Na pot v to prognanstvo, njemu je pa dal oblubo Odkupitelja, Zveličitelja, ki bi njemu naj svetila, kak zvezda v tmičnoj noči. Posebno izvoljeni narod te mešianske oblube je bio židovski narod. Tomi narodi je svetila ta zvezda, druge narode pa je naskori obdala senca i tmica prognanstva. Globoko je spadno, se pogrežno človeški rod. Celotni izvoljeni rod, nositec bože oblube se je pogosto spozabil z Boga, je blodo po istih potaj grešnosti, kak drugi narodi. Tudi té narod bi se pogrežno, če ga nebi Bog čuvao i vzdigao po prerokaj.

Človeštvo se je nahajalo v strašnoj nesreči, samo se ne moglo rešiti, ne si znalo več pomagati, se osloboditi iz te propalosti. Ponižao se je človeški rod, ponižala človeška pamet. Najmodrejši človek v starom veki piše „Trebej nam čakati koga iz nebes, ki nas navči, kak se moramo obnašati proti bogovom i ljudem. (Sokrat.) Kak v hudoj sili se nahajajoči človek želno čaka i pričakuje pomoči od močnejšega, zmožnejšega, tak se je zdaj nesrečni človeški rod obrno na njega, ki je najmočnejši. Glasno so oznanjivali proroki oblubo Gospodnovo, glasili so, da se bliža čas izpolnitve, napovedali celo kraj. „Glej, devica bo poprijela i rodila Sina i njegovo ime se bo zvalo Emanuel. (Lj. Bog z nami)“ Iz. 7. 14. I kraj: I ti Betlehem Efrata, mali si med jezerami Jude, pa vendar iz tebe pride, ki bo vlada v Izraeli. Mik. 5. 2. I že čujemo „glas kričečega v pustinji“: Pripravite pot Gospodnovo, gladke včinite njegove ceste. Vsakša dolina naj se napuni, breg se pomiri. (Luk. 3. 5.) I ves narod je molo: „Rosite ga oblaki, i zemlja naj da pravičnoga, odpri se zemlja i daj Zveličitelja“ (Iz. 45. 8.) „Pošli, Gospod, onoga šteroga imaš poslati.“ — Boža obluba se je izpunila: „I porodila je (Devica) svojega prvorojenca.“ (Luk. 27.) Angelsko popevanje se je širilo po betlehemske pokrajine: „Dika Bogi na visini, mir ljudem na zemli, ki so dobre vole.“ (Luk. 2. 14.) To je bio prvi prihod Gospodov.

Jezuš Kristuš je s svojim bridkim trpljenjem i svojov smrtjov odrešo človeški rod. Ali človeški rod je šče pusto tū na zemli, da postane deležen bože vsmilenosti, ki je od roda do roda. „Vsmilenost boža je od vekomaj do vekomaj nad tistimi, ki se ga bojijo.“ (Ps. 102.) Kak je Bog v začetki šteo dati človeštvu svojo dobrotljivost, tak njemu zdaj ponūja svojo dobrotljivost. Na svobodno voljo njemu pusti zveličavno delo J. Kristuša porabiti, se z njim, to je z milostjov obogatiti. Ali ne. Na svobodo je

dano celomi človeškomi rodi do drugoga prihoda Kristušovoga, prihoda večnoga Sodnika. I če bi dnes spitali vest človestvi, kak porabla bože vsmilenje; ali ga ne zametavle ravnotak, kak so nikda zavrgli božo dobrotlivost? Ali če gledamo svet, ali ne blodi po tmičnoj noči, po nesnažnoj mlaki grešnosti? Ali ne gučijo današnji modriani „Kde je Bog“. Ali ne moli današnji svet keпов, reči, stvari: penez, bogastva, strasti, nečistosti itd.? Ali se ne ponižuje danešnji človek pod človeško dostojanstvo v uživanje, veselje sveta! Ali celo mi izvoljeni rod, ki imamo zaklad, kinč zveličanja J. Kristuša, smo li ne neverni svojemi Bogi, kak nikda izvoljeni rod Izraela. Da, imamo svetlost Kristuša, pa hodimo v tmici, imamo pot, istino, življenje, pa raj poslušamo vkanjevalce, lažnivce, smo raj mrtvi. „Pridite k meni vsi, ki ste trūdni i obteršeni i jaz vas bom polajšao.“ (Mt. 11. 28.) O če bi denešnje človestvo spoznalo „čas svojega pohodjenja,“ kolko ležji bi njemi bio drugi prihod Kristuša, večnoga Sodnika. O, če bi denešnji ljudje poslušali boži navuk, prorokov nove za vere, duhovnikov, ka bi poslušali sv. Cerkev, kolko več sreče i blaženstva bi bilo na zemli, i kolko ležej bi stalo človeštvo na sodni den, to je ob drugom prihodi Kristušovom. Sv. Cerkev bo lejko tisti čas ponavljala reči Kristušove: „Jeruzalem, Jeruzalem ljudje, kelkokrat sam štela zbrati, tvoje sinove, kak kvočka, zbera svoje piščence pa si ne šteo.“

Prvoga prihoda Kristušovoga smo se včakali, i smo postali deležni njegovih milosti, drugoga ešče čakamo. Prvi nam je prineso vsmilenje bože, drugi nam bo prineso neskončno božo pravičnost. Pri prvom so nam angeli oznanjvali veselje, mir, ob drugim bo trepet, strah i jokali bodo vsi narodi zemle, pravi sv. Pismo. Zato zdaj nastane pitanje, kak se naj skažemo zahvalne Bogi za vse milosti, ki smo je prijeli po prihodi Jezuša-Zveličitela i kak se naj pripravimo za drugi prihod Kristuša-Sodnika. Obojni nalogi najbolje zadostimo, če poznamo, hrepenimo, si želimo i vresnici nūcamo tretji prihod Jezuša, tj. prihod v naše srcé v sv. Prečiščavanji. Poznati moremo sladkost, vrednost, moč sv. obhajila, po njem hrepeneti, si ga želeti i ga vredno nūcati. Da to vredno včinimo, moramo ešče ponūcati edno sredstvo, ki je poznano v starom i novom zakoni, tj: „Včinite vreden sad pokore!“ Mt. 3. 8. I potom naše srce lejko zlije vse svoje žele, vse svoje hrepenenje v pesem srca: „Pridi, Gospod, Jezuš!“ i se ne mūdi. Sk. r. 22. 20. I Jezuš nam odgovarja: „Što je lačen i žeden, naj pride; i što čče naj zajemle vodo življenja zobston!“ Sk. r. 22. 17. Če bomo tak obhajali spomin prihoda

Gospodna Jezusa Kristuša, sv. adventski čas, te bomo dali lepo zahvalo za vse milosti, ki smo je prijali po boži smilenosti Jezusa Zveličitelja v njegovom prvom prihodu i se bomo pripravili vredne za drugi prihod bože Pravičnosti, sv. adventski čas pa bo za nas zveličaven. I naša srca se v resnici združijo z molitvijov sv. cerkvi: „O Bog, ki nas s pričakovanjem našega Odkupitelja razveseljuješ; daj, da šteroga za odkupitelja veseli pripoznavamo, da ga kak prihodnjega Sodnika veselo zagledamo.“

Sveta noč sv. Franciška Asiškoga.

Vse življenje si je sv. Francišek želeo, da bi mogeo priti v Sv. deželo, kde je Jezuš hodo v svojem zemelskom življenji. Bog njemu je dao to srečo. Hodo je po Svetoj deželi i tak se njemu je vtisnola v srce, da je ne mogeo pozabiti. Posebno sveto noč bi rad obhajao tak s svojimi brati, kak se je v Betlehemi obhajala.

Od nekšega gospoda je dobo falat loga s pečinov, kakša je bila votlina v Betlehemi. Tu je pripravo prave jaslice i tam je obslužavao z brati rojstvo Gospodovo.

— Ponizno so stali bratje, kda se je Francišek ogrno s plaščom dijakona i se je Leon oblekeo v mešno obleko. Osliček i voliček sta stala vsa pohlevna pri jaslicaj. I meša se je začnola. Globoko sklonjeni so klečali bratje, plamenice so prasketale, trepetale so vejice nad njimi, svetlikala se je siva pečina, voliček je trepetao i mahao z repom, osliček je mežikao, ar njemu je jemalo vid, brat Leon je molo z dušov i telom, Francišek je dvoro i je bio videti, da je bole i bole oddaljeni od zemle. Oglaso se je zvonček, osliček je migao z vūhi, bratje so se vdarjali na prsi, Leoni pa je strepetalo srce, ka vidi? Francišek se je nagibao nad jaslice, nebeska svetloba se je bliščala na licaj; smehla se je, iztegūvao roke, gibao s prsti, kak da bi šteo božati nekoga... Nekoga? „Jezušek je,“ so šteli skliknoti vsi, a samo oči so govorile i roke, štere so se že bole trdno sklenole. I oča Francišek, sveti Francišek, se je naglo še niže i Jezušek se je smejao, zdigavao nežne, bele rokice, tenki prsteki so se zagreblili v Franciškovo brado, se stegnoli do raskavoga lica i je božali, božali.

Francišek se je sključo, kůšno rokice, se potopo v nebeske oči, zazdehno iz globočine dűše . . . Brat Leon je zdigno belo hostijo. Neskunčna sladkost je napunila srca vseh. Zvonček je mućao. Pozvanjalo je v dűšaj. Dete bože je zamahnolo z rokicov nato je preminolo . . .

Kesno so se razšli bratje i bože Dete je šlo z njimi. Vsi, ki so bili pri toj prvaj polnoćnici i prvih jaslicaj pa so bili osvedoćeni, da je preprosti, nezatni i ponižni brat Francišek — svetnik!

Nesreća spametűje.

Misijonska sestra pripovedűje: Meli smo pred leti med našimi gojenci triletnega dećkeca, zamorćka, ki nam je vsikdar bio za petomi. Posebno rad je šo za menov v cerkev, kde sam mela kak sekristantka vnogokrat opravek. Opazűvao me je med delom i me spitavao o tom i onom. Ednok pa se je malo zakesno; sledkar je pribežao z vsov silov za menov. Pri tom pa je pozabo, prikloniti se pred Najsvetejšim. Spotekno se je i spadno kak je bio dugi i šorķi na oltarnih stubaj pred gatrami. Pomagala sem njemi stanoti. Zaćűdeno je pogledao okoli sebe i pitao, što ga je vrgeo. „Gotovo je bio tvoj angelćek varvać“, njemi odgovorim, ar si pozabo pokleknoti pred oltarom i poćastiti lűboga Jezuša.“ Te navuk si je malćek dobro zapomno. Potom ne nikdar opűsto božega Zvelićara pozdraviti, kda je prišeo v cerkev.

Velki dogodki 1926. leta.

Za par dni se bo pisalo l. 1927. po rojstvi Jezušovom. Par stopajov še teda i prestopimo prag toga leta. V zgodovini i življenji Materecerkve pa je to leto tak pomembno, da še se ednok zglednemo nazaj prle, kak vzememo od njega slovo.

Ves katolićanski svet je slavio to leto 700 letnico smrti sv. Franciška Asiškoga i 200 letnico dogodka, ća je bio patron mladine sv. Alojzij proglašeni za svetnika. I še eden dogodek je, šteroga ne smemo zamućati. To leto je tűdi 200 let, da je bio všteti med svetnike Stanislav Kostíka. — Maticerkev je skazala ćast svojim vernim sinom i s tem jim je izpovedala vernost za

njivo verno delo, z ednim pa je štela dati vsemi katoliškomi sveti opomin, da nasleduje bože služabnike, ki so si zaslužili z delom i trudi nebesko krono. Po sijaji, po velikosti i bogastvi pa je najveški dogodek toga leta Euharistični kongres v Čikagi, šteri je pokazao, da je katoličansko Maticerkev močna, je puna življenja, zato je nikši sovražnik ne premaga.

*
Što ne pozna sv. Franciška po imeniz Franciškani, kapucini, tretji red — so njegovi sini. Kak mali je bio on v svojem življenji, a kak velki je zdaj! Pred gospoda je stopao kak najveški grešnik i je bio žalosten, če so njemi bratje pravili, da je svetnik.

Pri nekšoj priliki sta bila Francišek i brat Leon na nekšem samotnom kraji i nesta mela brevira, da bi molila. Da pa bi itak porabila čas dobro, je predlagao Francišek naj molita takle:

„Jaz bom pravo: O brat Francišek, tolko slaboga i tolko grehov si napravo na tom sveti, da si pač vreden, da prideš v pekeo. I ti odgovori na te reči: Ja, istina je, najhūši pekeo si zaslužo.“

I kak golobček je krotko odgovoro brat Leon: Rad, oča. Začniva v božem imeni.

I Francišek je pravo: O brat Francišek, tolko hūdobije i tolko grehov si napravo na tom sveti, da si pač vreden, da prideš v pekeo.

I brat Leon je odvrno: Bog po tebi včini tolko dobroga, da prideš v nebesa.

Francišek je nato dejao: Ne pravi toga, brat Leon; nego če pravim jaz: Brat Francišek, tolko krivice si včino proti Bogi, da si zaslužo pogibljenje! odgovoriš ti: Istinsko, vreden si, da prideš med zavržene!

I brat Leon je odgovoro: Rad, oča.

Teda je začno Francišek vzdihavati i jokati bio se je na prsi i pravo na glas: O Gospod, Bog nebes i zemla tolko krivice sam zagrešo pred tvojim obličjom i tolko grehov sam včino, da sam vreden, da me pogūbiš.

I brat Leon je odvrno: O brat Francišek, takše reči bo Bog delao po tebi, da dosegneš zveličanje pred vsemi drugimi blaženimi.

Francišek se je začūdo, da je brat Leon odgovorjao ravno nasprotno, kak njemi je zapovedao i zavrno ga je z rečmi: Zakaj ne odgovoriš tak, kak ti pravim? V imeni svete pokorščine ti zapovem, da odgovoriš, kak te zdaj navčim. Jaz bom pravo: O ti nemarnež. Francišek, misliš, da bo meo Bog smilenje s teov,

ki si se tolikokrat pregrešo proti Oči smilenja i proti Bogi tolažbe, da istinsko nesi vreden, da bi se ti Bog smilüvao! I ti brat Leon odgovoriš: Istinsko nesi vreden, da bi se ti Bog smilüvao!

I kda je potom pravo Francišek: O ti Francišek, nemarnež . . . , je odgovoro brat Leon: Bog Oča, šteroga smilenost je neskončno vekša, kak tvoja krivda, ti podeli velko smilenje i ti tüdi inači skaže vnogo milošče.

Kda je začüo Francišek, je bio preci razdražen i je pravo brati Leoni: Ka pa ti pride na miseo, da me ne bogaš? Zdaj si že tolikokrat odgovoro ravno nasprotno tomi, ka sam ti zapovedao.

Prav ponizno i spoštливо je odgovoro brat Leon: Bog mi je svedok, oča, da sem šteo vsigdar odgovoriti, kak si mi zapovedao. Bog pa me sili, da govorim, kak je njemi prav i ne, kak se meni vidi.

Zavolo toga se je Francišek jako začüdo i pravo brati Leoni: V lübezni te prosim, da odgovoriš vsigdar tak, kak ščeš ti.

I s skuzami v očaj je začno Francišek: O ti hüdobni brat Francišek, ali misliš, da bo meo Bog smilenje s teov?

Brat Leon je odvrno: Bog ti da velko miloščo i te poviša ino poveliča na veke, ar što ponižuje sebe, bo povišan I nemrem praviti nikaj drügo, ar govori Bog iz mojih vüst . . .

Detinsko ponizen in nedužen je bio sv. Francišek i v toj priprostosti je vido samo Boga, neskončnoga, večnoga Gospoda, sebe pa je meo za menšega, kak najmenšega človeka. Mali je bio v življenji, a zdaj je velki, jako velki, tak da ga občüdüje ves katoličanski svet.

Šteri je vekši, sv. Francišek ali sv. Alojzij? — Što bi mogeo povedati? Mogoče sta vednakiva, samo da je eden v ednom pogledi velki, drügi v drügom pogledi. Sveti Francišek je bio preprosti kak dete, Alojzij pa nedužen; bela kak lilija je bila njegova düša.

Pred 200 leti je bio postavljeni na oltar kak svetni i kak patron mladine i od tistoga časa čuva vse, ki se k njemi zatekajo i prosi za nje, da bi bili lepi i čisti, kak je bio on.

Maticerkev slovesno obhaja njegovo 200 letnico. V dnešnjem časi, kda je vse tak posvetno, da išče samo svetno srečo i bogastvo, povelicüje njega, ki je vsigdar i vseširom bežao od sveta, da bi iskao le düčno srečo, v časi, kda je tolko umazanosti i

nečistosti, povzdigava njega, ki je kak največji i najlepši zaklad čuval svojo nedužnost i čistost.

Svojemi plemenitaškomi rodi se je odpovedao i ponizno stopo v kloster. Ponizo se je. Zdaj pa je povišan i njegova slava ne bo mela konca . . .

Tretji slavlenec je sv. Stanislav Kostka. Ka je bio, podajamo na drugom mesti, Dodamo samo še to, da je bio te mladi ljublenec Marijin i Jezušekov Slovan; teda je nam soroden, zato njemi moramo v bogoljubnom življenji tem bole slediti.

O evharističnom kongresi se je že vnogo pisalo i se še piše. To je bio tak velki dogodek, da se v zgodovini Materecerkve nikdar ne zbríše, nego bo vsikdar stao v njenom življenji zapisani, kak velka zmaga presvetoga Rešnjega tela.

Narodi Amerike, Azije, Australije, Afrike, Europe, z ednov rečjov narodi vseh delov, držav ino dežel zemle so se zbrali, da se poklonijo Najsvetejšemi Krali nebes i zemle. Amerika je pri toj priliki pokazala ves svoj sijaj i darovala vse, ka je bilo potrebno, da se svetovna slovesnost kem bole podigne. Velikansko šumo 75 milijon dolarov (prek 4 milijarde dinarov) so dali katoličanski Amerikanci za priprave.

Boži kral se je z veseljom zgledno na prizor, kda se njemi prek milijon ljudi poklonilo. Kardinali, pušpecje, duhovniki, bogoslovci, redovniki, redovnice, grofi, baroni, predsedniki, načelniki, državni visoki uradniki, vojaški častniki, možje, žene. stari, mladi so molili presveto Hoštijo. Posvetna slava je bila zasenčena i po celoj zemli se je čutilo, da je bože Kralstvo zavladalo v človeških srcaj.

*

Leto 1926. mine, a tej dogodki bodo živeli. Živeli bodo v zgodovini Materecerkve, v srcaj vernih katoličanov. I v naših srcaj? Ali ohranimo v svojem srci Franciška, Alojzija, Stanislava i Euharistični kongres? — Gotovo, ar je to potrebuo. Vse ka je lepo i dobro, ponesimo s seov v novo leto. Franciškova preprostost nam je jako potrebna. Svetna slava je ničava i minliva, zato, je bolša poniznost. Nedužnost i čistost Alojzijova bi nam tudi morala biti lüba. I lübezen Stanislavova do nebeske Matere Marije i do maloga Jezušeka. Potem pa spoštovanje i vdanost do presvete Euharistije. Če mamó to, je zadosta, ar je vse drugo s tem združeno.

Svetek Kristuša Krala.

Letos 31. oktobra se je oprvim zgodilo, da se je obhajao svetek Kristuša Krala. Ar se je zgodilo to letos, bi imeli te dogodek prísteti k prejšnjim dogodkom l. 1926. Je pa tak pomemben za ves katoličanski svet, da moramo o njem posebi spregovoriti.

Kristuš je središče vsega našega verskoga življenja. Kak takši mora meti vseširo m prvo mesto. Na prestoli mora biti v naših srcaj, na prestoli v našem verskom življenji i na prestoli v vsem javnom življenji.

Kristuš naj bi bio gospodar v vsem javnom življenji. V njegovom dūhi naj bi se vodile države, društva, naj bi meo prostor v naših skupščinaj, sodnijaj, z ednov rečjov po njegovej voli naj bi se ravnalo vse naše življenje. Na vse to se je dostakrat pozablalo i ne malo takših, ki Kristuši dajo mesto v cerkvi, iz javnoga življenja pa ga izključujejo. Zakoni se delajo brez Kristušovoga dūha, sodi se brez njegovoga imena, mladina se vzgaja i šola brez njegovih navukov. Na vseh stranej se dela, kak da Kristuša ne bi bilo. I to je na škodo našemi javnomi življenji. Kelko je nepravilnosti i nepoštenosti, ar se Kristuš zametuje. Kelko je sovraštva i maščūvatnosti, ar se njegovi navuki ne jemlejo v račun.

Zato so sv. Oča papa slovesno proglasili, da se Kristuš postavi na prestol. Določili so, da se vsako leto obhaja poseben svetek. S tem so šteli sveti opomenoti, da je vladar človečanstva Kristuš, da on ma največšo oblast i vsi drugi oblastveniki se njemi morajo poklanjati. Svetek Kristuša Krala naj bo svedok, da smo v vsem svojem življenji Kristušovi podložniki, zato pa moramo delati, kak on veleva i se njemi moramo poklanjati kak svojemi Krali.

Pomen svetka Kristuša Krala je velki za vse i za vsakoga. Zato pa je dobro, če si ga ne konci leta vtisnemo v spomin i ga nesemo v novo leto. Kristuš najme naj ne bo naš Kral samo na den svetka svojega kralūvanja, nego neprestano vse dni leta, vse trenutke našega življenja. Najraj kraluje Kristuš v dobrom srci. Zato njemi pripravimo svoja srca. Kak veseli jih bo i kak srečni bomo mi, če bo nam vsigdar kralūvao. On je več kak vsi krali i vsi vladari. Mogoče smo dozdej malo gledali na to, da bi nam Kristus kralūvao. Iskali smo mogoče posvetne krale i smo se zgūblali v prevelkih svetnih brigaj. Če je bilo tak, naj bo v novom leti inači. Začnimo novo leto s Kristušom Kralom v svojem srci. I znamenje toga naj bo, da bomo čuvali svoja srca i je

ohranimo čista pred sovraštvom do bližnjega, pred krivičnostjov i nepoštenostjov ino pred drugimi falingami, šterih Kristus ne bi mogeo trpeti. Če začnemo novo leto na te način, bo za nas srečno, ar pri Kristuši Krali najdemo zadovolnost srca.

Zlate jagode.

Moliti se pravi, z Bogom biti. Bog je toti vsikdar z nami, a mi nesmo vsikdar z njim. Bodimo z njim bar te, kda z njim govorimo.

Za dete je odločljivo, v kakše roke pride. Zato skrbimo, da bodo naše družine dobre, naši zgojitelji zgledni.

Prava modrost je v Bogi, prihaja od Boga, vodi k Bogi i počiva v Bogi.

Što se slabostim drugoga smeje, izda svojo lastno slabost.

Katoličani po življenji.

Nekda je bilo inače: katoličani so se ločili od poganov ne samo po imeni, nego tūdi po življenji. Dnes pa se vnogi katoličani ločijo od drugovercov samo po imeni, po življenji so jim ednaki. I sodeč katoličansko vero po življenji nešternih katoličanov, sodijo vnogi: „Ali je mogoče katoličanska vera bolša od drugih? Vse vere so ednake!“

Ali je naša vera istinsko ohromela? Ali je mogoče zgūbila tisto moč, štera je napravila maloga Tarzacija, nežno sv. Nežiko, deviško Cecilijo . . . močnejše, kak so bili njuvi mučitelji? Ali ne več v njoj tiste sile, štera je v milijonaj mantrnikov obhajala zmogoslavje nad strahotami smrti? Ali ne več tistoga ognja, šteri je sedemkrat podžgao Europo za navdūšenjom za križarske vojske? Ali je preminolo tisto navdūšenje, štero je napunilo libijske votline v Afriki s pūščavniki? Ali je mogoče začnola vmirati zmagovalka nao poganstvom, zgojitelica barbarskih narodov, premagalka lažlive znanosti? Ali je postala nerodovitna mati svetnikov, vučnikov i mantrnikov?

O ne!

Tūdi dnesden prevaja vse tiste, ki ščejo, da se prevodijo. Na jezere sinov i hčeri na milijone dolarov pošila v misijonske kraje. Tūdi dnesden še rodi „Male“ Terezike, Don Boske, Vian-

neye i Merciere. Tūdi dnesden se v njenom krili dogajajo neprestani i velki lurški čūdeži. Tūdi dnesden se zbira na milione božepotnikov ob svetom leti i pošila na euharistične kongrese na jezere vdeležencov iz naj delešnjih krajov sveta. Rodi i vzgaja vučenike. Osrečūje države, štere ne odbijajo njene pomoči. Kak večni predgar i vučenik človeštva oznanja po vūstaj pape pozableno božo istino.

Pa kak to, da je dosta njene dece slabejše kak so bila nekda, kda je mati ravno tak dobra, kak prle? Če je katoličanstvo tak visiko nad vsakov drūgov verov, kak to, da so vnogi katoličani pod vsakov verov? Zakaj? — Zato ar mora tūdi pri najbogatejše obloženom stoli vmreti tisti, što nešče jesti. Cerkev je takši bogato obloženi sto. V vsakšoj čerkvi čaka lačne krūh sv. Olt. Svestva. V vsakom farofi i kloštri te pričakūje tolažba spovedi i odpūščanja. Vsakšo nedelo se ti ponūvle sv. meša i preoga. Zovejo te, da pristopiš k verskim drūštvam. Ponūvlejo ti katoličanske tiskovine (novine i knjige). Ti pa zavračaš vabilo k toj kraleskoj gostiji; brani ti par jūncov, ali kakša prepovedana lūbavščina ali penezi, kak tistomi človeki v evangelskoj priliki. Če ti ide vse na opak, potom je pa se zna Cerkev krival! Kak naj ti da Bog svoj blagoslov, če ne maraš za Njegovo zarčnico, ki je tvoja mati?! Nišče nemre meti Boga za očo, što nema Cerkve za mater!

Eden izmed starih svetnikov je pravo: Cerkev je človečanstvi več, nego njemi je bila Noetova ladja. V Noetovo ladjo je prišeo vuk, a je tūdi iz nje prišeo vuk. Šo je v njo jastreb, izleto je vō jastreb. — V Cerkev pa pride vuk, a vō ide jagnjec, v njo pride jastreb, izleti pa golobček.

Tūdi iz nas, iz naše dece, naših bratov ino sester, napravi Cerkev ovce i golobe, a samo te, če idemo v Cerkev i ne ostanemo samo pri dveraj — v krstnoj knjigi — nego idemo naprej do spovednice i do obhajilnoga stola. Te ne bomo delali sramote svojoj veri, nego bomo živ dokaz njenoga božanskoga izvora. I spreobračali bomo s svojov peldov naše moderne pogane, kak so stari krščeniki spreobračali rimske pogane. Zato najmre nas je gospod razsejao med narode, ki ga ne poznajo, da jim razglašamo Njegovo veličanstvo. Najbolša predga pa je — predga lepoga zgloda.

Bodimo katoličani ne samo po krstnih knjigaj, nego tūdi — po življenji.

iz „Ave Marija.“

VSEM NAROČNIKOM I ČTEVCOM!

Na konci leta smo. Ka je bilo mogoče, smo včinoi. V zadnjih treh mesecaj je prišlo do precejšnjega nereda, a vsakši naj odpusti, Dosta časa je vzeo „Kalendar presvetoga Srca Jezušovoga.“ Potom je prišla bolezen g. urednika, ki je ležao par dni med življenjom i smrtjov. Drugoga delavca ne bilo mogoče taki najti. Zato vsi odpustite! S tov zadnjov številkov, štera je tak obsežna, kak dve drugi, svojo hrivdo popravlamo. — Mariji, nebeski Materi v čast smo delali. Njeno slavo smo šteli pozdignoti z vsakšov rečjov, z vsakšov literov. Mogoče se nam to ne posrečilo tak dobro, kak bi želeli. Vūpamo, da da bo drugo leto bolše. Lepše, še bole goreče bomo prosili prečisto Devico, da bo vodila vsakšo našo miseo. Vse moči zastavimo, da ne bo takših neredoz. kak to. Vsi, hi ste dozdej bili verni „Marijinomi listi,“ ostanite verni tudi naprej. I še več naj se vas zbere pod našo zastavo. štera nosi napis: „Mariji. nebeskoj Materi v slavo i čast.“ S tov dvojov želov želemo vsem dušni mir i blagoslov od božičnoga Krala, maloga nebeskoga Deteta, Jezušeka.

Urednik.

Marijina družba na Tišini. Prvo novembersko nedelo (7. novembra) se je vstanovila na Tišini Marijina družba. Vstanovitev se je zvršila na jako slovesen način. Iz Maribora je prišeo mil. g. kanonik Franc Časl, ki je v našoj pūšpekiji voditeo vseh Marijinih družb. Meo je slovesno sv. mešo, predgo i je sprejeo 100 mladenk pod Marijin plašč. Cerkev je bila nabito puna i vsi navzoči so bili ginjeni, kda so belooblečene mladenke prisegle vernost svojoj nebeskoj Materi.

Martjanska fara si je v Maribori dala napraviti nove zvone. Blagoslavljanje se je z velkov slovesnostjov zvršilo 14. novembra. Vse cerkvene obrede je spravo mil. g. Ivan Slepce, častni kanonik i ešpereš v M. Soboti.

Zaslūžena vdanost. Brezverska i protiverska „Domovina“ je meseca oktobra preči grdo napadnola g. kaplana na Cankovi. To je dobre farnike tak zburkalo, da so dali javen protest. Takšo vdanost si g. kaplan istinsko zaslūži, ar je včino že jako dosta dobroga. Kak Marijin čas-

tilec je najprle gledao na to, da vstanovi Marijino družbo za mladence i mladenke. V tom pogledi zasluži, da je postavljen za zgled vnogim drugim.

Smrt kaplana. Oktobra 20.-ga je zatisno oči k smrtnomi pokoji g. kaplan v D. Lendavi Vladimir Foky. Glas o njegovoj smrti ne potro samo lendavske fare, štera je zgübila z njim jako dobroga dühovnika, nego vse one, ki so ga v življenji poznali. Što ga je ednok vido, ga je zlübo. Posebno so ga lübila deca i tak je tüdi on v prvaj vrsti lübo deco. Detinsko nedužen je bio, zato je odpirao srce nedužnosti. Kak služabnik böži je živo samo za Boga i samo Bogi. Cerkev njemi je bila vse. V mladosti se je morao od sveta ločiti. S svojim lepim življenjom si je že v kratkom časi zaslužo bolšo domovino i skoro gotovo je, da se že veseli z Jezušom i Marijov, šteriva je tak lübo.

Slovenec — prištet med blažene? Svetniki, blaženi so slava narodi, šteroga sini so bili. So pa tüdi njegova pomoč v stiski i njegovi zagovorniki pred božim prestolom. Pol stoletja je že minolo, da je vmro slovenski püšpek Anton Martin Slomšek, šteri je živo, včio i delao, kak svetnik. Kolko je včino za svoj slovenski narod, ne mogoče popisati v par vrsticaj. Bio njemi je oča i voditeo k Bogi. Njegov spomin je slaven. Samo spomin pa slovenskomi naroda ne zadosta. Svojega A. Martina Slomšeka bi rad vido na oltari i bi se njemi rad kak od Materecerkve pripoznanomi blaženomi, sledkar mogoče celo svetomi priporočao. Začnola so se raziskavanja, štera vodi mil. g. stolni dekan v Maribori dr. Ivan Tomažič. Da se delo kem prle dokonča i to uspešno dokonča, je potrebno, da vsi pomagamo. Ki drugoga ne zmoremo, pomagajmo s tem, da molimo v te namen. V svojih stiskaj se obračajmo zavüpno k Martini Slomški i če što spozna, da je bio na njegovo prošnje poslühnjen, naj to javi g. dr. Tomažiči, stolnomi dekani v Maribori. — Od tistoga časa, da pripadamo pod mariborsko püšpekijo, je Slomšek tüdi nam bližji, kak je prle bio. Kak püšpek je najme vladao mariborsko püšpekijo. Iz vnoгих njegovih spisov pa smo ga že prle poznali.

Romanje na grob sv. Metoda. Apoštolstvo sv. Cirila i Metoda v Ljubljani i Maribori je v slovenskih časopisaj sporočilo, da se bo vršilo prihodnje leto slovensko romanje v Velehrad na Češkom, kde so shranjeni zemelski ostanki našega slovanskoga apoštola Metoga. Ka je Rim za ves katoličanski svet, to je Velehrad za nas slovane, zato kak smo poromali Rim na grob sv. Petra poštola cele katoličanske cerkve, tak naj bi Slovenci poromali v kem vekšem številu tüdi na grob svojega lastnoga slovanskoga apoštola sv. Metoda. Romanje se bo vršilo prihodnje leto i bo trajalo kakših pet doi. Potni stroški ne hodo prevelki. Vsa oskrba (voznja, prenočišče, hrana) bo koštala od 700 do 800. Što misli iti, se lahko javi: „Apoštolstvo sv. Cirila in Metoda, Maribor, Glavni trg 7.

8. dec. v Maribori. Že pred leti si je zbrala orlovska mladina svetek brezmadežnoga početja za svoj orlovski svetek. Kak vsako leto, ga je tüdi letos prav slovesno obhajala. Katol. dijaške organizacije i doki Orli so meli že na predvečer večernice i predgo v Alojzijovi cerkvi. V svetek zajtra so meli v istoj cerkvi popevano sv. mešo s sküpnim sv. obhajilom. Zvün dijaštva so pristopili k Gospodovomi stoli tüdi odrasli možje, ki vodijo katoličansko organizacijsko gibanje. Brezmadežna Devica je gotovo z zadovolstvom gledala na mlado dijaško četo, štera si je v svojih življenjskih borbej njo postavila za voditelico i branitelico.

„Fantič le gori stani!“

Sirovost je nikaj grdoga, odórnooga. Ta sirovost je grda pečat na lici našaga ljudstva. Sirovost pa ma znova svoj glavni izvir v pijači. Tü je zalega vse nesnage. Zakoj dečki na den štelinge tak divjajo? Zato ka so pijani; ka živejo v toj noroj misli, ka se te den morejo opijaniti, ka je to čast za dečka, eli pa tolažba, ka se čüti nesrečnooga, ka mora k vojakom. Pa je ne tolažba ne čest nego slepilo.

Naj bi bilo že vendar ednok konec te sirovosti. Svet napredüje, omika se širi povsođ, te stare nesnege pa nešče biti konec. .

Pa je mora biti konec! Mora!

Potemptano cvetje:

Sprotoletje je najlepši čas v celom leti. To zna vsakši. Kakši velki razloček med mrzlim zimskim dnevom, gda na eden pedén velki pa šče vekši sneg, vse naokoli pokrivle zemlo, pa pod nogami škriple i se ledene rože delajo na oknaj — pa med lepim sprotoletnim dnevom, gda sija lübo sunca, gda gora i dolino začneta zeleneti, gda se senožat poseja z lepim cvetjöm, gda se senožat poseja z lepim cvetjöm, gda se kukavica oglašä i drügi ftički spevlejo i žvrgolijo svoje pesmi. Kakša krasoča, kakše veselje.

Ka je sprotoletje v naravi, to je mladost v življenji. Mladost je najlepši čas življenja. Kak je lepa mladost, či je resan lepa! Kak je lepo sprotoletje, posejana senožat s cvetjäm, ali grede, pune lepih rož! Pa stokrat lepši je mladi človik v cvetji svojih let — či je ta mladost tüdi posipana s cvetjöm lepih jakosti, krepostnoga življenja.

Či pa je mesec maj grdi, či sploj dešč ide ali celo sneg, ka se tüdi včasi zgodi, je pa bole žalostno kak v zimi, gda smo navčeni na slabo vreme. Drevje se tere, žito je poležano, rože so spotrete i povalane i či pride mraz, je pokončano vse . . . O, kelko lepoga cvetja je poklačenoga tüdi v življenji mladih lüdi! Kelko dečkov — pa tüdi deklic pohodi lepo cvetje mladih let! Najlepša leta življenja preživijo-najbole grdo.

Ali je ne vsa mladost ništernih dečkov sam greh? Pa sam smrtni greh? Delajo smrtne grehe, kak da bi krüh jeli ali vodo pili. Špilajo se ž njimi, kak se špilajo deca z labdov . . . Smrtni greh — ka pa je to? „Grešil sam — pa ka se mi je hüdoga zgodilo?“ Tak pravi predrzen grešnik. Vsi prle naštetü grehi: pijančüvanje, ponočüvanje, preklinjanje, kartanje, zanemarjanje slüžbe bože, posebno pa nečistovanje — vse to je ništernim dečkom kak vsakdenešnji krüh. Nečistih misli i želje vse mrgoli po glavi, kak po leti mühe v künji ali črvje v kakšoj nesnagi. Škoda za tebe, lepa mladost — tako preživlena! Škoda je na pohojenom cvetji! Kda bi melo cveteti v srci sprotoletje, pa je dešč, sneg, mraz, šteri spremeni maj življenja v püsto, mrzlo, temno zimo. Bilobi bole primerno, či bi tisto znano pesem, štero tak radi spevlete tak zasükali:

Je pa snoči slanica padla
na zelene pašnike
je vso travco pomorila
in te lepe rožice.
Meni ni za rožce lepe
či je slanica pomori
men' je le za tebe dečko
či te slama ne vmori . . .

Vsa lepota narave je ne nikaj proti lepoti čistoga srca. Zato je tudi škoda, štero napravi dušna slana brez primere vekša, kak vničeno cvetje na travniki ali vrti.

Oj cvetje je rahlo
čez noč se osiple
a žal je šče meni
po njem, o dekle.

Tak pravi edna druga pesem, štero znan tudi znate. Ka vala za dekle, vala tudi za dečka. Škoda, škoda lepoga cvetja, pohojenoga v mladosti! . . .

Nad prepadom.

V navadi je, da ljudje v varaši dosta hodijo na gore, šteri se zovejo „Hribolazci“. Ve je resan lepo biti na visikoj gori!

Visoko gori na gori stojim
v veselji rajkom tu živim,

pravi znana pesem hribolavcov. Ništerni hribolazci pa majo to veselje, da radi plezijo po najbolje nevarnih skalah i pečinah i si štejo to v veliko čast, či so je srečno preplezali. — Či srečno! . . . Kapa, či nesrečno? Či jim spodrkne? Potem je njüva slava pokopana v globokom prepadi, gde ležijo z razbito glavo i potretimi čontami. Kelko se jih pobije po gorah! Že letos so se na Triglavi bujli trije. Pa se jim li lübi bujti se! Pametnomi človeki se vidi to jako noro i brez vsake potrebe za malo prazne časti končati svoje življenje . . .

Nevarno je plaziti nad prepadom, gde debelo podkovani črevli i voža štera te plezavci vlačijo s sebov v gore, včasi ne pomagajo nikaj. Vože se vrtgne i plezavec spadne v prepad. Bole pametno je — prepada se ognoti.

Ali pa ne plezijo i ne plešejo nad oikšim prepadom tudi ljudje, šteri nelazijo po gorah, hodijo pa po gladkih cestah? Nad kakšim prepadam?

Dečko, ali znaš šče šest resnic? „Da je milost boža k zveličanji potrebna.“ Milost boža — ka pa je to kaj za jesti? O, či bi bilo to za pojediti, šče bole pa za piti, te bi ži dečki znali, ka je to. Zdaj pa milost boža je ne za jesti pa tudi ne za v žep djati, zato se pa ništerni dečki preveč malo brigajo za njo. Pa je milost boža itak več vredna, kak celi vaš grünt, či ga mate, na šteroga zna biti težko čakaš, gda ga dobiš, ka postaneš gospodar. Pa tudi več, kak najlepša grofija v celoj deželi. Ka je torej milost boža? V katekizmuši si se včio, pa tam je preveč vučeno povedano, ka si že gvišno pozabo, či si sploh gda znal. Zato ti bom jaz bole po domačem povedao, da boš me razmo. Poslušaj zdaj: Milost boža so penezi za nebesa. Lejko pravimo: vstopnica za nebesa. Brez nje so pa vse prošnje i klonkanje na nebeske dveri zaman.

Eli maš ti milost božo? . . . Eli ne veš toga? Eli se morebiti nikaj ne brigaš za to? Eli se kda pitaš, či jo maš? Či ideš na potovanje, gvišno pogledneš, či maš s sebov peneze? Brez penez nemreš za železnico, pa ne priti ta kama si namenjen. Gledaj, za te peneze se brigaš, pa dobro znaš, ka je moreš meti. Ka toga ne bi znoo, praviš, vej so penezi vse! Či mam peneze se mi odprejo vsake dveri; či pa toga nemam, pa nemrem nikam. Gledaj, kak to dobro znaš! Toga pa dosta ne pomisliš, da kak za pot, za železnico nücaš peneze, ravnotak nücaš za nebesa tiste peneze, šteri so tam potrebni i to je milost boža.

(Dale)